

Divina Vîndecare

NR. 109

IANUARIE 2019

STUDII DESPRE BISERICA CREȘTINĂ 5. TRUPUL LUI HRISTOS

Ardeiaș Vlad, decembrie 2018

Profeția pe care am studiat-o în cadrul articolului precedent din această serie ne-a provocat cu o imagine realistă a stării prezente a Bisericii Creștine pe de o parte, dar și cu un viitor de-a dreptul glorios al acesteia. Nu există niciun Creștin care să nu-și dorească să fie martorul momentului învierii oaselor ce erau răspândite pe toate suprafața văii. Atunci profețiile la care visăm de mult se vor împlini.

Ceea ce însă nu am menționat până acum este faptul că toate acele oase făcuseră parte dintr-un singur trup. Trupul a murit prin despărțirea sa de duh căci, așa cum ne spune Scriptura, „trupul fără duh este mort” (Iacov 2:26). Acesta este motivul pentru care suntem îndreptățiți să credem că, la momentul vindecării acestei situații, oasele care vor primi „vine, carne și piele” (Ezechiel 37:6), vor alcătui din nou un singur trup.

Principiul dublei împliniri

Scriptura este plină de profeții, conținând chiar cărți întregi care sunt dedicate profețiilor. Multe dintre ele au rămas până în ziua de azi disputate în ceea ce privește însemnătatea lor, însă studiind profețiile care s-au împlinit în trecut, Creștinii au observat că multe dintre ele au avut o dublă împlinire. De cele mai multe ori, momentele în care s-au împlinit aceste profeții au fost la distanță considerabilă unul de celălalt.

În cadrul studiului de față, este important să înțelegem acest principiu motiv pentru care voi detalia câteva exemple de acest fel.

Profeția revărsării spiritului sfânt

Una dintre cele mai așteptate împliniri este cea a profeției despre revărsarea spiritului sfânt:

„După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea. Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum; soarele se va prefăce în întuneric și luna, în sânge înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.” (Ioel 2:28-31).

Desigur, cu toții știm că această profeție s-a împlinit la ziua Cincizecimii așa cum chiar apostolul Petru a declarat:

„Atunci, Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: ‘În zilele de pe urmă’, zice Dumnezeu, ‘voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej

Cuprins:

Este Isus Însuși?	Pag. 7
Natura dublă a lui Isus	Pag. 10
Înțelegând neprihănirea	Pag. 12

de fum; soarele se va prefăce în întuneric, și luna, în sânge înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.” (Fapte 2:14-21).

Ceea ce este însă demn de remarcat este faptul că ultima parte a profeției lui Ioel nu s-a împlinit în zilele acelea. Domnul Isus a prezis împlinirea acestei a doua părți a profeției, însă într-un alt timp și anume la timpul sfârșitului:

„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate.” (Matei 24:29).

O altă carte profetică, Apocalipsa, întărește spusele Mântuitorului despre afirmarea împlinirii în viitor a acestei a doua părți a profeției lui Ioel:

„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele și stelele au căzut din cer pe pământ cum cad smochinele verzi din pom când este scuturat de un vânt puternic.” (Apocalipsa 6:12, 13).

Iată așadar că profeția din Ioel despre revărsarea spiritului sfânt va avea o dublă împlinire: prima la ziua cincizecimii cunoscută drept „ploaia timpurie” și încă una la timpul sfârșitului cunoscută drept „ploaia târzie” care va fi însoțită și de aceste semne suplimentare enumerate la final.

Profeția noului legământ

Una dintre profețiile neînțelese de poporul iudeu a fost profeția despre noul legământ. Profetul Ieremia a specificat clar cine era destinatarul acestei profeții:

„Iată, vin zile’, zice Domnul, ,când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor”, zice Domnul. „Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea”, zice Domnul: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: ‘Cunoaște pe Domnul!’ Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare’, zice Domnul, ,căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (Ieremia 31:31-34).

Desigur, invitația la această schimbare greu înțeleasă chiar și în zilele noastre, a fost adresată la timpul prezent de către Mântuitorul însuși poporului evreu. Datorită refuzului lor însă, profeția părea că nu se va împlini, dar Mântuitorul a avertizat:

„De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.” (Matei 21:43).

Desigur, cuvintele Lui au fost imediat catalogate drept erezie din moment ce poporul destinatar era poporul evreu: cum ar fi putut trece de la ei către un altul?

Apostolul Pavel urma să proclame această misterioasă alegere cel puțin în două rânduri:

„Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă, dar, fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre neamuri.” (Fapte 13:46).

„Fiindcă iudeii i se împotriveau și-l batjocureau, Pavel și-a scuturat hainele și le-a zis: ,Sângele vostru să cadă asupra capului vostru; eu sunt curat. De acum încolo, mă voi duce la neamuri.” (Fapte 18:6).

Așadar, profeția noului legământ a avut de asemenea o dublă împlinire prin faptul că a avut doi destinatari: a fost inițial proclamată poporului evreu pentru ca mai apoi să fie oferită tuturor popoarelor. Acest lucru a fost posibil prin schimbarea fundamentului legământului inițial de la literă la spirit:

„Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viața.” (2 Corinteni 3:5, 6).

Astfel, evreii adevărați care au primit în final acest nou legământ au fost aceia născuți din duh, nu din sânge.

Profeția revenirii lui Isus

Una dintre cele mai controversate profeții a rămas până în zilele noastre cea făcută de Mântuitorul despre Sine Însuși și scrisă de Matei:

„Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi, și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa.” (Matei 16:27, 28).

În ciuda încercărilor eșuate de a o explica, care mai de care mai hilare, cuvintele Mântuitorului vor trece testul timpului. Problema nu o constituie prima parte a profeției, ci mai degrabă cea de-a doua parte care afirmă că unii dintre cei prezenți cu Mântuitorul atunci când Acesta a rostit cuvintele cu pricina, nu vor muri până când nu-L vor vedea pe El venind în Împărăția Sa.

Desigur, împlinirea profeției despre care sunt convinși toți Creștinii este încă în viitor, exprimată de cuvintele profetice ale apostolului Ioan:

„Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.” (Apocalipsa 1:7).

Cum este însă posibil ca unii dintre cei ce L-au auzit pe Mântuitorul rostind cuvintele acelea să mai fie în viață la momentul care este încă în viitor?

Atunci când înțelegem principiul dublei împliniri a unei profeții, totul se clarifică. Despre venirea Împărăției de care Mântuitorul a legat prezența unora dintre cei ce erau atunci prezenți, Scriptura afirmă că s-a împlinit nu cu mult timp după ce acele cuvinte au fost rostite, și anume la ziua cincizecimii:

„Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum au venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” (Apocalipsa 12:10).

După trecerea celor cincizeci de zile, după înălțarea Mântuitorului și lupta care s-a consumat în cer datorită revendicării de către Acesta a poziției de Domn al planetei Pământ, Scriptura afirmă că a coborât *„mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui”*. Evident, unii dintre cei ce fuseseră prezenți atunci când profeția despre acest eveniment a fost rostită, erau încă în viață și au fost astfel martorii împlinirii cuvintelor Mântuitorului. Dubla împlinire a profeției Sale este evidentă în economia profeției Scripturii, validând astfel încă o dată acest principiu.

Profeția întrupării lui Isus

Unul dintre cele mai așteptate evenimente, acela în jurul căruia se învârteau toate năzuințele poporului evreu a fost și a rămas venirea lui Mesia. Vechiul Testament conține mai multe profeții despre acest eveniment, una dintre ele fiind scrisă chiar de regele David:

„Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere-de-tot, nici jertfă de ispășire. Atunci am zis: „Iată-mă că vin! – În sulul cărții este scris despre mine. – Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele.” (Psalmul 40:6-8).

Ceea ce este interesant este faptul că atunci când citează acest pasaj, apostolul Pavel folosește exprimarea pe care o găsim mai târziu în Septuaginta:

„De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici ardere-de-tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10:5-7).

„Tu n-ai dorit nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai pregătit un trup; n-ai cerut nici ardere-de-tot, nici jertfă pentru păcat. Atunci am zis: „Iată-mă că vin: în sulul cărții este scris despre mine. Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule Meu, și Legea Ta este în fundul inimii mele.” (Psalmul 40:6-8 - Septuaginta).

Așadar, în loc de expresia *„mi-ai străpuns urechile”*, apostolul Pavel scrie *„mi-ai pregătit un trup”* așa cum mai târziu traducătorii Septuagintei aveau de asemenea să scrie.

Desigur, această profeție s-a împlinit în urmă cu 2000 de ani în Betleem cu ocazia nașterii Mântuitorului:

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea.” (Galateni 4:4, 5).

„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele...” (Evrei 2:14).

Întrebarea firească acum este următoarea: este și această profeție una care are o dublă împlinire? Aș vrea să sugerez că este!

Scopul întrupării

Desigur, există mai multe scopuri ale întrupării, însă unul dintre ele este evidențiat de Mântuitorul cu puțin timp înainte de arestarea Sa:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu. Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. ... Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume.” (Ioan 17:3, 4, 6).

Isus declară că lucrarea sau misiunea pe care a îndeplinit-o a fost aceea de a face cunoscut Numele Creatorului. Această traducere i-a indus pe unii în eroarea de a crede că Mântuitorul a venit să ne învețe cum să pronunțăm Numele lui Dumnezeu. O altă traducere ne redă însă pasajul astfel:

„Am manifestat Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume.” (Ioan 17:6 - KJV).

Verbul folosit în expresia „am făcut cunoscut” este grecescul „phaneroó” care se traduce prin „a manifesta, a face vizibil sau cunoscut, a manifesta prin cuvinte, fapte sau alte mijloace.” El mai apare și în pasaje ca

„După aceea, S-a arătat (phaneroó) într-alt chip la doi dintre ei pe drum, când se duceau la țară. ... În sfârșit, S-a arătat (phaneroó) celor unsprezece, când ședeau la masă...” (Marcu 16:12, 14)

„După aceea, Isus S-a mai arătat (phaneroó) ucenicilor Săi la Marea Tiberiadei. Iată cum S-a arătat: ... Aceasta era a treia oară când Se arăta (phaneroó) Isus ucenicilor Săi după ce înviase din morți.” (Ioan 21:1, 14).

Așadar, misiunea Mântuitorului, scopul întrupării Sale a fost nu de a declara audibil care este Numele Creatorului, ci mai degrabă de a manifesta caracterul Acestuia. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a încetat să mai vorbească, a luat Cuvântul Său și L-a făcut trup, unul dintre noi, un om, pentru ca privind la El, la Unul ca ai noștri, Frate cu noi, să-L putem privi pe Dumnezeu așa cum este în realitate. În felul acesta, slava lui Dumnezeu s-a întrupat pentru a se manifesta oamenilor în cel mai intim mod cu putință.

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1:14).

Pentru prima dată în istoria omului păcătos, acesta a putut să spună mai mult decât că ar fi auzit sau înțeles Cuvântul lui Dumnezeu, și anume că L-a privit.

Planul de după înălțare

După declarația Mântuitorului de împlinire a planului lui Dumnezeu, istoria a continuat nu numai cu arestarea, moartea, învierea și înălțarea Lui, dar și cu cei 2000 de ani care au urmat acestor evenimente. Tot acest timp ne conduce cu ușurință la concluzia că dincolo de acea descoperire unică a lui Dumnezeu în Fiul Său întrupat mai există un scop. Acest scop a fost declarat de Mântuitorul Însuși în cadrul aceluiași discurs în care a declarat lucrarea lui Dumnezeu prin El încheiată:

„pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi. ... Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una – Eu în ei și Tu în Mine –, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17:11, 20-23).

Desigur această slavă despre care amintește El aici nu este altceva decât spiritul sfânt, prezența personală a lui Dumnezeu. Isus a declarat încă înaintea morții, învierii și proslăvirii Sale intenția lui Dumnezeu de a împărtăși slava prezenței Sale, a unirii desăvârșite cu Acesta, cu cei ce au crezut în El. Ceea ce este însă foarte important de remarcat în acest pasaj este faptul că împărtășirea desăvârșită a slavei prezenței lui Dumnezeu în unitatea desăvârșită cu Acesta nu se realizează individual, ci colectiv. Potrivit cuvintelor Mântuitorului, numai unirea desăvârșită într-Unul a Creștinilor va constitui suportul prin care slava se va manifesta cu consecința uimitoare a descoperirii întregii omeniri a dragostei fără egal a lui Dumnezeu pentru fiecare om în parte: *„ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.”* (Ioan 17:23).

Așadar, planul lui Dumnezeu îl constituie o a doua împlinire a profeției despre pregătirea unui trup pentru Mântuitorul, trup prin care Acesta să Se manifeste pe Sine, slava Creatorului Universului.

Un adevăr biblic, o perspectivă uimitoare

Acest deziderat al lui Dumnezeu a fost exprimat încă din Vechiul Testament prin intermediul simbolurilor și pildelor. Considerați spre exemplu ideea nunții, a mirelui și miresei, idee prezentă din Vechiul Testament până la finele Noului Testament:

„Mi-ai răpit inima, soro mireaso, mi-ai răpit inima numai cu o privire.” (Cântarea Cântărilor 4:9).

„cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine.” (Isaia 62:5).

„Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelilele și au ieșit în întâmpinarea mirelui.” (Matei 25:1).

„Vor veni zile când va fi luat mirele de la ei, și atunci vor posti în ziua aceea.” (Marcu 2:20).

„Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.” (Apocalipsa 21:2).

Singurul care ne explică motivul prezenței obsesive a acestei idei a unirii dintre Dumnezeu și om precum cea dintre soț și soție, este apostolul Pavel:

„Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup.’ Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos și despre Biserică).” (Efeseni 5:29-32).

Cei doi despre care s-a profetit aici că vor fi un singur trup, nu sunt bărbatul și femeia cu care acesta se căsătorește, ci însăși unirea dintre aceștia a fost menită a fi o profeție despre o și mai tainică dar nu mai puțin reală unire, și anume dintre Hristos și trupul colectiv al Creștinilor.

De asemenea, templul a fost folosit în mod profetic și simbolic pentru a indica spre același deziderat divin:

„Dar El le vorbea despre templul trupului Său.” (Ioan 2:21).

Cine era Cel care locuia în templul trupului Mântuitorului?

„Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” (Coloseni 2:9).

Așa cum am arătat, planul lui Dumnezeu nu s-a sfârșit cu întruparea de acum 2000 de ani a Fiului Său, ci a continuat într-o manieră atât de neașteptată, încât nu este de mirare că nu a fost intuită de nimeni și nu este acceptată decât de puțini:

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16).

Acest plural „voi” se referă la trupul colectiv la Bisericii Creștine. Mântuitorul este templul în care locuiește Creatorul, iar noi devenim templul în care locuiește Mântuitorul în măsura în care suntem una cu El în mod colectiv. Numai în felul acesta putem înțelege un pasaj uimitor ca cel de mai jos:

„Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.” (Coloseni 1:24).

Hristos dorește să-și continue experiență începută în trup acum 2000 de ani, în trupul Lui actual care suntem noi, Biserica Creștină unită. Astfel, profeția făcută de regele David despre pregătirea trupului Mântuitorului capătă un nou înțeles indicând către o a doua împlinire:

„Tu n-ai dorit nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai pregătit un trup; n-ai cerut nici ardere-de-tot, nici jertfă pentru păcat. Atunci am zis: ‚Iată-mă că vin: în sulul cărții este scris despre mine. Vreau să fac voia Ta, Dumnezeul Meu, și Legea Ta este în fundul inimii mele.” (Psalmul 40:6-8 - Septuaginta).

Planul lui Dumnezeu în ambele cazuri de împlinire a acestei profeții este manifestarea slavei Sale sau, cu alte cuvinte, manifestarea dragostei Sale veșnice, absolute și neschimbătoare pentru întreaga omenire. Aceasta este singura șansă de a deschide oamenilor ochii pentru a înțelege fără nicio umbră de îndoială că mântuirea este necondiționată și că ea se găsește numai în Dumnezeu:

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui. ... căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ. În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voiei Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădărdit în Hristos.” (Efeseni 1:5, 6, 8-12).

Lucrarea lui Dumnezeu la momentul acesta este îndreptată către împlinirea acestei profeții pentru a doua oară. La fel cum orice încercare de propovăduire a ucenicilor era sortită eșecului fără prezența în ei a spiritului sfânt de unde și porunca de a aștepta în Ierusalim, tot așa orice efort de a propovădui Evanghelia aceea a Împărăției „ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor” (Matei 24:14) este sortit eșecului până când oasele nu vor primi „vine, carne și piele” (Ezechiel 37:6) pentru a constitui un trup care să fie umplut de prezența Mântuitorului prin spiritul Său.

„Căci Dumnezeu, care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” (2 Corinteni 4:6).

Cea mai slăvită perspectivă

În lista afirmațiilor aparent contradictorii ale Scripturii, există și următoarele două:

„El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui.” (Evrei 10:12, 13).

„În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale.” (1 Corinteni 15:24-26).

Cele două pasaje ne înfățișează două imagini contradictorii: prima în care Mântuitorul așteaptă ca vrăjmașii să-I fie supuși, și cea de-a doua în care El Însuși va nimici orice domnie, stăpânire și putere, punându-i astfel El Însuși pe toți vrăjmașii sub stăpânirea Sa. Desigur, nimeni nu poate să aștepte ca altcineva să atingă un obiectiv, în timp ce El Însuși îl atinge.

Atunci însă când înțelegem că profeția întrupării Mântuitorului are o dublă împlinire, problema aparentei contradicții din aceste pasaje este rezolvată într-o imagine naturală, coerentă: Mântuitorul așteaptă în trupul Său proslăvit ca vrăjmașii să fie nimiciți de El Însuși în trupul Său care este pe pământ, Biserica Creștină. Acesta este motivul pentru care promisiunea despre „ziua aceea” a fost exprimată astfel:

„va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut” (2 Tesaloniceni 1:10).

Având înaintea lui această perspectivă de o slavă imposibil de imaginat, apostolul Petru ridică în mod natural întrebarea:

„ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?” (2 Petru 3:11, 12).

Realitatea este că întregul univers alături de întreaga creație de pe pământ așteaptă împlinirea din nou a profeției întrupării lui Hristos. Așa cum arătam încă din primul articol al acestei serii, profeția din Grădina Edenului a afirmat în mod categoric că Hristos Însuși și numai El va putea zdrobi capul șarpelui. Pentru aceasta El are nevoie de un trup. Profeția care nu a greșit niciodată afirmă că acest trup va fi în final pregătit, oasele vor prinde din nou Viață din Ceruri, iar atunci Mântuitorul Însuși va pune capăt marii controversă dintre bine și rău pentru totdeauna.

Când se va împlini această profeție, depinde însă de mine și de tine.

„Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri?” (Romani 8:31).

ESTE ISUS ÎNSUȘI?

David Clayton, noiembrie 2018

În rândurile celor ce cred adevărul despre Dumnezeu se dezvoltă un concept despre spiritul lui Dumnezeu despre care cred că este fals, contrar Scripturilor și contrar Evangheliei - de fapt cred că este o idee extrem de periculoasă. Acest concept s-a născut pentru că unii dintre noi sunt foarte preocupați în a demonstra că spiritul lui Dumnezeu nu este o persoană separată, independentă de Hristos și de Tatăl. Însă acest concept se bazează pe o exagerare a unor citate și pe ignorarea unor dovezi Biblice clare.

Există diferite variații ale acestei învățături, însă ideea principală este o respingere a ideii că Dumnezeu și Isus trăiesc literalmente în Creștin. Aș dori să mă explic în ceea ce privește folosirea acestui cuvânt „literalmente”:

1. Nu vreau să spun „fizic”;
2. Nu vreau să spun „în formă trupească”;
3. Ci vreau să spun că Persoana lui Dumnezeu și Persoana lui Isus trăiesc în realitate în Creștin.
4. Asta înseamnă că înțeleg faptul că a fi o persoană nu înseamnă obligatoriu că există și prezența unei forme trupești. Trebuie să existe un trup pentru ca o persoană să fie prezentă pe tărâmul FIZIC, însă atunci când ne referim la Dumnezeu este nepotrivit să-L limităm la capacitățile ființei umane.

Dumnezeu este omniprezent

Există mai multe afirmații Biblice referitoare la natura lui Dumnezeu care ne ajută să demonstrăm acest adevăr, chiar dacă nu-l înțelegem în mod perfect:

„Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-l vadă Eu?’, zice Domnul. Nu umplu Eu cerurile și pământul?’, zice Domnul.” (Ieremia 23:24).

„Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă, cu cât mai puțin casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!” (1 Regi 8:27).

Una dintre problemele pe care le am cu cei care resping această realitate este faptul că ei au statuat niște idei limitate în ceea ce-L privește pe Dumnezeu. Spre exemplu ei vor spune că, de vreme ce este o persoană, Dumnezeu trebuie să fie limitat la o singură locație, că nu poate fi în două locuri în același timp. Unii dintre ei insistă de asemenea că, de vreme ce Dumnezeu este o persoană, trebuie să existe într-o formă trupească, motiv pentru care aceste persoane resping ideea că Dumnezeu poate fi în cer și, în același timp, să locuiască literalmente într-un Creștin. Ceea ce vor spune este că atributele Lui sunt în Creștin, unele dintre calitățile și abilitățile Sale, dar nu El Însuși! Ei vom merge până la capăt cu concluzia logică cum că Dumnezeu este prezent numai cu noi într-un sens secundar prin intermediul altor mijloace cum ar fi îngerii. Ei vor insista că Dumnezeu și Isus nu au un contact personal cu noi pentru că sunt la miliarde de ani lumină în Cer, implicați în lucrarea din sanctuar.

Recunosc că sunt multe pasaje în Scriptură care sprijină ideea că suntem părtași de puterea lui Dumnezeu, de atributele, natura și caracterul Său. Însă ceea ce mă deranjează este conceptul care ne privează de prezența literală a lui Dumnezeu și a Fiului Său! Ceea ce mă îngrijorează este faptul că în Scriptură există pasaje clare care prezintă adevărul locuirii literale, într-o manieră personală atât a Tatălui cât și a Fiului în Creștin. Dacă ar fi fost numai o logică umană, aș fi acceptat părerile acestea, însă atunci când cercetez dovezile Scripturii, sunt intrigat și îngrijorat de faptul că ei insistă în ideea că Hristos și Tatăl nu locuiesc în realitate în noi și, chiar mai alarmant, să descopăr că această perspectivă care nu are nimic de-a face cu Scriptura, se răspândește.

Prezență personală

Unul din cele mai clare pasaje din Scriptură care afirmă prezența literală a Tatălui și a Fiului în Creștin, este cel din Ioan 14-17. Pentru a cuprinde pe deplin semnificația acestui pasaj, va trebui

să ne punem în locul ucenicilor la momentul în care Isus le-a adresat aceste cuvinte. Acești ucenici era foarte îngrijorați dintr-un anumit motiv și anume că Isus urma să-i părăsească și că vor fi lăsați fără călăuzirea Lui, fără înțelepciunea și, cel mai important, fără prezența Sa personală. În acest context Isus le-a oferit promisiunea mângâietorului.

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.” (Ioan 14:15, 16).

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” (Ioan 14:18, 19).

În numele logicii și a rațiunii sănătoase aș vrea să întreb: atunci când o asemenea promisiune este făcută unor oameni în situația respectivă, cu aceea nevoie, ce trebuie ei să înțeleagă? Ce caută ei cu adevărat? Caută atributele Persoanei, puterea, înțelepciunea sau prezența Acelei Persoane? Nu este întâmplător faptul că acest pasaj din Scriptură este singurul în care spiritul sfânt este în mod clar identificat cu pronumele personal „el”. Motivul este că aici Isus nu se referă la abilitățile care urmau să le fie oferite prin spiritul sfânt, ci la prezența personală, ca compania unui prieten, la mângâierea unei alte persoane. Aceasta era nevoia ucenicilor în acel moment și acesta este ceea ce Isus le-a promis că le va da.

Desigur că trinitarienii iau acest pasaj și accentuează pe bună dreptate personalitatea spiritului sfânt, însă în mod greșit și contrar restului pasajului, identifică spiritul sfânt cu o a treia persoană, separată și distinctă de Tatăl și de Fiul. O citire atentă a pasajului demonstrează în mod clar faptul că acest mângâietor este pur și simplu prezența literală a Tatălui și a Fiului într-o formă invizibilă, spirituală.

„Iuda, nu Iscarioteanul, I-a zis: „Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă, și nu lumii?” Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:22, 23).

Ucenicii au înțeles în mod clar faptul că atunci când vorbea despre acest alt mângâietor, Isus se referea de fapt la propria Lui prezență. Ei L-au crezut atunci când a spus că *„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.”* Ei L-au crezut când a spus că *„el este cu voi și va fi în voi.”* Ceea ce n-au înțeles a fost cum putea fi așa ceva posibil! Cum se putea ca ei să-L vadă, să-L experimenteze, să interacționeze cu El, iar lumea să nu poată avea această experiență. Cum putea El să Se „manifeste” pe Sine lor și nimănui altcuiva. Răspunsul lui Isus a fost prea clar pentru a fi interpretat greșit:

„Iuda, nu Iscarioteanul, I-a zis: „Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă, și nu lumii?” Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:22, 23).

Răspunsul pe care Isus l-a dat ucenicilor a fost că El și Tatăl vor veni la o asemenea persoană și își vor face locuința cu acea persoană. Pentru mine este foarte dificil să înțeleg cum se poate ca cineva să citească aceste rânduri și să concluzioneze că Tatăl și Isus nu vin în mod personal și literal pentru a locui în Creștin. Acest lucru este accentuat mai departe de apostolul Ioan:

„decă ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.” (1 Ioan 1:3).

Cum se poate ca cineva să aibă părtășie cu atribute, cu putere, cu abilități? Nu este posibil să ai părtășie decât cu o persoană. Ioan a înțeles realitatea acestei părtășii pentru că el este cel care a scris cuvintele lui Isus din Ioan 14 în care a fost promis mângâietorul.

Temple antitipice

Însă asta nu este tot; apostolul Pavel afirmă foarte clar că trupurile noastre sunt temple pentru Dumnezeu Cel viu. Impactul deplin al acestei afirmații poate fi simțit numai când realizăm că singurul scop al unui templu este de a fi locuința unei divinități. Dumnezeu Însuși a accentuat acest aspect când a spus că

„Să-Mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.” (Exodul 25:8).

Conceptul popular al templului sau sanctuarului azi este că acesta reprezintă un loc în care se adună oamenii. Această idee este însă o distorsionare a adevărului care s-a împământenit de-a lungul anilor datorită folosirii greșite a cuvântului „templu” prin aplicarea acestuia locurilor religioase unde se întâlnesc oamenii. Însă, așa cum am afirmat, un templu este destinat a fi în

exclusivitate locuința unei zeități. Asta este ceea ce a avut apostolul Pavel în minte când a scris că

„Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu.” (2 Corinteni 6:16).

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi.” (1 Corinteni 3:16, 17).

Să ne gândim cu atenție la implicațiile acestor afirmații: atunci când Pavel s-a referit la trupurile noastre ca la templele lui Dumnezeu, a fost foarte clar faptul că el făcea o aplicație bazată pe ceea ce li s-a oferit evreilor pe Muntele Sinai și care a constituit centrul sistemului lor de închinare. Acum el spune că trupurile noastre sunt templele Dumnezeului Celui viu. Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini omenești, ci aici Pavel afirmă că adevăratul locaș al lui Dumnezeu este trupul celui credincios. Însă aceste afirmații nu au niciun sens dacă Dumnezeu nu locuiește literalmente în credincios. Chiar și în vechiul sistem, dovezile atributelor lui Dumnezeu puteau fi văzute pretutindeni. Chiar legea oferea descrieri detaliate ale scopurilor și voinței lui Dumnezeu pentru evrei, însă aceasta nu constituia prezența lui Dumnezeu. Sanctuarul sau templul era unic prin faptul că prezența literală a lui Dumnezeu se manifesta în acea clădire. Acolo Moise a putut să se întâlnească direct cu Dumnezeu care i-a vorbit așa cum vorbește un om cu prietenul său.

Cum era posibil ca în vechiul sistem, în sanctuarul pământesc, sanctuarul vechiului legământ, Dumnezeu să fi fost prezent literal, iar în realitatea aceluși simbol, în aplicarea sanctuarului din cadrul noului legământ, să avem ceva inferior? Cum se putea să existe prezența literală a lui Dumnezeu în simbol, iar în realitate să avem numai atributele lui Dumnezeu și nu prezența literală? Nu are niciun sens! Dacă aceasta era realitatea, atunci trebuie să concluzionăm că poporul lui Dumnezeu erau mai avantajați înainte de venirea lui Isus în cadrul sistemului simbolurilor, decât după venirea Lui, în timpul realității! Însă slavă lui Dumnezeu că nu aceasta este realitatea; dacă credem și acceptăm ceea ce afirmă Scriptura vom înțelege că Dumnezeu și Isus locuiesc literalmente și personal în credincios.

Închinarea la templu?

Am auzit argumentul că dacă credem că Hristos este literalmente în noi, aceasta va conduce la idolatrie, că va deveni normal să ne închinăm la noi înșine și unul la altul. Acesta este un argument prostesc care nu este bazat nici pe logică și nici pe afirmațiile Scripturii. Atunci când Dumnezeu a apărut lui Moise în tufișul arzător, nimeni nu poate nega că aceea a fost prezența literală a lui Dumnezeu în tufișul respectiv. Pe baza raționamentului de mai sus, am putea concluziona că închinarea la tufiș ar fi fost legitimă! În același fel, de vreme ce prezența lui Dumnezeu a fost manifestată în mod clar și fără echivoc în sanctuarul ridicat de Moise, atunci închinarea la sanctuarul acela ar fi fost legitimă! Aș putea continua acest argument, însă cred că ideea este ușor de înțeles. Faptul că Dumnezeu locuiește în mine nu constituie un motiv pentru a mă închina la mine înșămi sau să mă închin la un alt om care are aceeași experiență. Noi ne închinăm lui Dumnezeu, nu la cei care I se supun sau la locurile unde se manifestă prezența Sa. Prezența lui Dumnezeu într-un anumit loc nu schimbă locul respectiv în Dumnezeu!

Ideii ale vechiului legământ

Acest soi de gândire reflectă o minte care este încă centrată pe Vechiul Testament. Astfel gândea femeia samaritană atunci când L-a întâlnit pe Isus la fântâna lui Iacob. Ea era interesată în a afla care este locul adevărat în care să I se închine lui Dumnezeu, către ce loc să-și îndrepte atenția în timpul închinării. Lumea ei era cea fizică, materială și în felul acesta Îl limita pe Dumnezeu. Răspunsul lui Isus trebuie subliniat și azi:

„Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4:23, 24).

Care a fost ideea subliniată de Isus? Dumnezeu este spirit, motiv pentru care El nu poate fi limitat la lucrurile materiale. Acest lucru a fost mereu adevărat despre Dumnezeu, dar nu întotdeauna înțeles. Isus însă clarifică acum faptul că adevărații închinători I se închină potrivit naturii Sale. Acest lucru înseamnă că nu-L vor mai limita la locuri și obiecte, ci I se vor închina în spirit, ceea ce înseamnă că se vor raporta la El ca la o Ființă spirituală, fără a încerca să-L limiteze așa cum ființele fizice sunt limitate. I se vor închina în adevăr, ceea ce înseamnă potrivit realității și nu sistemului simbolurilor. Acesta este adevărul despre Dumnezeu, indiferent dacă El este în cer sau pe pământ - Dumnezeu nu poate fi limitat la locurile fizice.

Implicații serioase

Ceea ce credem la acest punct este foarte important pentru că are implicații serioase care vor afecta nu numai modul în care înțelegem viața Creștină, dar și modul în care ne vom raporta la aceasta. Una din căi ne conduce în mod inevitabil pe calea faptelor omenești și a legalismului, pe când cealaltă ne conduce la dependența de Isus și la respingerea abilităților omenești.

Atunci când credem că Isus locuiește literalmente în noi, atenția nu va fi niciodată îndreptată către abilitățile noastre, către eforturile noastre de a face ceea ce este bine sau către căderile noastre. Cei care înțeleg și cred aceasta, își au ochii ațintiți asupra lui Hristos și sunt mereu conștienți de prezența Lui și tocmai această conștiență le călăuzește comportamentul prin faptul că El le vorbește, îi mângâie, îi încurajează, îi întărește dinlăuntru. Aceștia nu sunt niciodată singuri, mereu biruitori, imposibil de înfrânt de către dușman.

Însă cei care cred că ceea ce avem sunt numai atributele lui Isus și nu pe El Însuși, depind de ei înșiși. Aceștia sunt cei ce și-au luat sarcina de a trăi viața lui Isus fără Isus. Dincolo de toate acestea avem de-a face cu presupunerea că ceea ce avem nevoie sunt atributele lui Dumnezeu și nu pe El Însuși. Cu o asemenea mentalitate, către ce ne vom îndrepta mințile? Desigur, către darurile lui Dumnezeu, către instrucțiunile Sale și ajutorul Său, însă evident nu către Dumnezeu Însuși, nu către Isus Însuși! În mod inevitabil, cei ce îmbrățișează acest mod de gândire sunt fixați pe lege deoarece ei văd viața Creștină ca pe un proces de producere a unei viețuiri sfinte ca răspuns la instrucțiunile lui Dumnezeu mai degrabă decât Hristos Însuși care produce acea viață sfântă prin faptul că El Însuși locuiește în noi.

Nu vreau să continui acest subiect, motiv pentru care mă voi opri aici în speranța că cei ce citesc aceste rânduri vor fi capabili de a înțelege motivul pentru care poziția noastră la acest capitol este atât de importantă. În final, rezultatul va fi fie încercarea de a trăi viața Creștină fără Hristos sau o experiență a adevăratei părtășii cu Tatăl și cu Fiul, părtășie în cadrul căreia atenția noastră va fi în mod constant îndreptată asupra Lor.

NATURA DUBLĂ A LUI ISUS

A fost Isus ca noi?

„Căci, negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.” (Evrei 2:16, 17).

„Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul,” (Romani 1:3).

„Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului,” (Romani 8:3).

Cum S-a prezentat Isus pe Sine?

„Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.” (Matei 8:20).

„Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, – ‘Scoală-te’”, a zis El slăbănogului, „ridică-ți patul și du-te acasă.” (Matei 9:6).

Cum a devenit Isus om?

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15).

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2:5-8).

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,” (Galateni 4:4).

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 9:6).

A fost Isus diferit de noi?

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1:14).

„Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu și-I vor pune numele Emanuel’, care, tâlmăcit, înseamnă: ,Dumnezeu este cu noi’.” (Matei 1:23).

„În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1:4).

„pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată” (1 Ioan 1:2).

„Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina.” (Matei 4:16).

Cum s-au referit alții la Isus?

„Îngerul i-a răspuns: ,Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.’” (Luca 1:35).

„Duhurile necurate, când Îl vedeau, cădeau la pământ înaintea Lui și strigau: ,Tu ești Fiul lui Dumnezeu.’” (Marcu 3:11).

„Sutașul, care sta în fața lui Isus, când a văzut că Și-a dat astfel duhul, a zis: ,Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!’” (Marcu 15:39).

„Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.” (Ioan 1:34).

„Natanael I-a răspuns: ,Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!’” (Ioan 1:49).

„Da, Doamne’, I-a zis ea, ,cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.’” (Ioan 11:27).

ESTE MAI BINE

Este mai bine să fii despărțit de adevăr

Decât să fii unit în minciună.

Este mai bine să rostești adevărul

Care doare și apoi vindecă

Decât să rostești minciuna

Care mângâie și apoi ucide.

Este mai bine să fii urât pentru adevăr

Decât să fii iubit pentru minciună.

Este mai bine să rostești adevărul crud

Decât erezii lustruite.

Este mai bine să rămâi singur

Împreună cu adevărul

Decât înșelat

Împreună cu mulțimile.

ÎNTELEGÂND NEPRIHĂNIREA

David Clayton, august 2018

Neprihănirea este un dar care ne este dat atunci când Îl primim pe Hristos. Neprihănirea constă din:

1. Un istoric perfect - toate păcatele sunt iertate, toate obstacolele din calea părtășiei cu Dumnezeu sunt înlăturate.
2. O nouă natură, una care urăște păcatul și care iubește ceea ce este bine.
3. Puterea spiritului sfânt împărtășită nouă pentru a ne face capabili de a împlini tot planul lui Dumnezeu.

Toate acestea ne sunt date atunci când Hristos vine să trăiască în noi ca Mângâietorul. El este neprihănirea noastră, înțelepciunea noastră, sfințirea noastră, răscumpărarea noastră (1 Corinteni 1:30; 2 Corinteni 5:21). Obținerea și experimentarea acestei neprihăniri nu are NIMIC de-a face cu păzirea legii, ci este un dar care ne este dat în mod gratuit de Dumnezeu, un dar al harului. Atunci când posedăm acest dar al neprihănirii, Hristos este Cel ce locuiește în noi și astfel Hristos Își va trăi propria viață în noi nu prin faptul că noi ne păstrăm privirea ațintită la lefe, ci prin faptul că ne păstrăm privirea ațintită la Hristos.

„Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii – și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire.” (Romani 3:21, 22).

„Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” (Galateni 2:20).

Și acum că Hristos este Cel ce trăiește, asta înseamnă că legea a fost abolită? Nicidecum, doar că nu mai încercăm să ne supunem lui Dumnezeu pe o cale legalistă. Nu împlinim voia lui Dumnezeu concentrându-ne să împlinim legea căci ea nu ne mai guvernează iar noi nu mai suntem sub stăpânirea ei! Cel care ne guvernează acum este Hristos care locuiește în noi, nu legea scrisă în exterior pe table de piatră. Noi producem faptele neprihănite pentru că „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” Noi trăim în armonie cu legea și, de fapt, trăim la un nivel mult mai înalt decât cel pe care-l cere legea. Nu facem asta prin a căuta să ne supunem legii, ci prin faptul că rămânem în Hristos iar El lucrează astfel în noi voința și îndeplinirea după buna Sa plăcere.

Așadar, pentru a concluziona, noi nu abolim sau respingem legea, ci am avansat la ceva mai bun în timp ce lăsăm guvernarea legii celor ce rămân încă la un nivel de imaturitate.

INVITAȚIE

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 30 iulie – 04 august 2019. Prezentatorii din acest an vor fi David Clayton și Howard Williams din Jamaica, alături de Olimpiu Trif Stanciu și Vlad Ardeiaș.

Datorită faptului că toți participanții la întâlnirea de vara trecută au găsit locația excelentă din toate punctele de vedere, am decis ca și anul viitor să ne întâlnim în același loc și anume Pensiunea „Casa Răzvan” din localitatea Hațeg, județul Hunedoara. Costul a rămas neschimbat, 35 lei/noapte/persoană. În fiecare cameră trebuie să fie cazate minim 3 persoane. Pentru copiii care nu ocupă pat nu se percepe taxă pentru cazare. Persoanele care vor fi cazate în alte locuri vor plăti 5 lei pe zi pentru sala de conferință. Este important să rețineți faptul că locurile sunt limitate, motiv pentru care este imperios necesar să vi-l rezervați pe al dumneavoastră până la data de 31 mai 2019 prin depunerea sumei integrale în contul RO66BTRL01301201M16722XX de la Banca Transilvania pe numele Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm să specificați la rubrica „detalii depunere” că suma reprezintă contravaloarea participării la întâlnirea de la Hațeg și să-l anunțați telefonic pe domnul Trif la numărul 0752211191 de la care puteți obține și alte detalii.

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

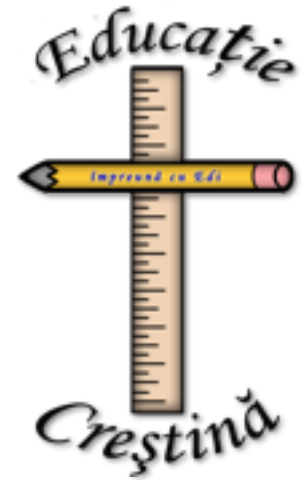
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria siteului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 109 Ianuarie 2019

Tiraj 730 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

